

F.t. beslutn. vedr. kemiske og bakteriologiske våben

- nedsætte effektiviteten hos våben, køretøjer og kommandoposter ved at tvinge deres operatører til at bruge beskyttelsesudstyr,
- indskrænke brugen af våben, forsyninger og udstyr ved at forurene.«

Opremsningen af »fordele« fortsætter. Her skal kun nævnes en sidste: »Tvinge fjenden til at gennemgå rensningsoperationer, hvorved der skabes nye mål for kemisk eller anden ild.«

Ifølge Theodore Gold i dennes artikel »U. S. Chemical Warfare Policy and Program« i NATOs Sixteen Nations Feb.-March 1983 skal spraybomben »Bigeye« anvendes til kemiske angreb i dybden, sådan som Airland Battle-doktrinen foreskriver.

Det er karakteristisk, at forfatterne til FM 100-5 godt nok nævner, at USAs doktrin kun forudsætter kemiske våben anvendt i gengældelsesøjemed, men samme forfattere har svært ved at skjule deres begejstring for disse forfærdelige våbens mange »fordele«, og de kemiske våben indgår i doktrinerne på en måde, der gør det svært at tro, at de først vil blive anvendt som modsvar.

Trods forsvarsministerens benægtelser (spørgsmålene S 204, S 236, S 237, S 264 og S 808, folketingsåret 1983-84, 2. samling) er denne doktrin allerede taget i brug i NATO-sammenhænge.

Således har USAs forsvarsminister Caspar Weinberger sagt, at »Airland Battle-doktrinen blev indført under Reforger-øvelsen i 1982 i Europa og under andre øvelser i Korea og USA« (US-Congress, Committee on Armed Services, DOD Authorizations for FY 1984, 98th, Cong. 1st Session, part 1.1.1983).

I indledningen til FM 100-5 kan man da også læse, at USA betragter den som »i overensstemmelse med NATOs doktrin og strategi«.

I forlængelse af disse ændringer presses der på, for at de binære våben overføres til Europa og oplagres her. Således opfordrede NATOs chef for Europa, Bernard Rogers, fornyligt til, at NATO anskaffer sig sådanne våben. Se herom Jane's Defence Weekly nr. 26 1984. Og ifølge Politiken den 27. august 1984 anbefaler »en gruppe højtstående britiske og amerikanske officerer alliancen at oprette lagre af kemiske våben – hovedsagelig giftgasser – i Vesteuropa.«

Disse planer har ifølge Politiken opbakning både hos Reagan og Thatcher. I Vesttyskland er der også sket et skred i holdningen til kemiske våben. Forbundsrepublikken har ligesom Danmark tilsluttet sig Genèveprotokollen uden forbehold men med forbundsregeringens forsvarspolitiske

hvidbog af 20. oktober 1983 anses kemiske våben som et nødvendigt militært gengældelsesmiddel. Se herom Julian Perry Robinsons føromtalt artikel i SIPRI Yearbook 1984. Dette er især beklageligt, fordi Vesttyskland er det eneste land i Vesteuropa, hvor man med sikkerhed ved, at USA har oplagret kemiske våben allerede på nuværende tidspunkt (ikke binærvåben, men såkaldte enhedsammunitiøn af ældre type).

Men selv om det lykkes at hindre produktionen af de nye binærvåben, er dette ikke ensbetydende med, at risikoen for brug af kemiske våben ikke vokset i de senere år.

Således blev der allerede under præsident Carter igangsat et moderniseringsprogram af de eksisterende lagre af kemiske våben. Dette program er færdigt i 1987 og betyder en tredobling af den mængde kemiske våben, som er umiddelbart anvendelige set i forhold til 1982.

Det samlede lager af amerikansk giftgas anslås til 38.000 tons, og ca. 6.000 til 10.000 tons ammunition er oplagret i Vesttyskland. Herudover råder også Frankrig over kemiske våben. De franske lagre anslås til at være på størrelse med de amerikanske i Vesttyskland. Efter alt at dømme foregår der et samarbejde mellem USA og Frankrig omkring udvikling af binærvåben, og under alle omstændigheder er Frankrig ved at udvikle binærvåbenteknologi på SNPE-fabrikken i Toulouse (SIPRI 1982 og 1983).

Udviklingen i USA og NATO henimod at inddrage kemiske våben i den almindelige krigsførelse har også mødt modstand i NATO-kredse. Således blev der i 1981 udarbejdet en rapport om »Chemical weapons and the Alliance« af den militære komité under den Nordatlantiske Forsamling (NATO-parlamentarikerne). I denne rapport gives ikke nogen anbefalinger, men det hedder bl.a. om behovet for nye binærvåben:

»Men NATOs gengældelse vil blive rettet mod Warszawapagtstyrker, der er helt klar over den kemiske dimension i konflikten og derfor må formodes at være velforberejdede på at beskytte sig mod dens virkninger. Derfor er det eneste rationale for gengældelsesstyrker på den baggrund at tvinge modparten til at sænke sin operative effektivitet ved at skulle tage beskyttelsesforanstaltninger i brug. Det eksisterende gengældelsesarsenal betragtes af mange som mere end tilstrækkeligt til at opfylde denne opgave« (Y 186, side 7).

Samme Nordatlantiske Forsamling udtalte i november 1980 i en henvendelse til Det nordatlantiske Råd, at man var »overbevist om, at forslag om at deployere nye offensive kemiske våben i